

1 Finns det särskilda regler enligt denna medlemsstats lagstiftning som, med hänsyn till ekonomiska, familjemässiga eller sociala förhållanden, begränsar eller påverkar arvskiftet med avseende på fast egendom, vissa företag eller andra särskilda kategorier av tillgångar som är belägna i denna medlemsstat?

Särskilda begränsningar i den mening som avses i artikel 30 i EU:s arvsförordning (nedan kallad *arvsförordningen*) finns i den tyska lagen om arvegårdsrätt (*Anerbenrecht*), enligt vilken jordbruksfastigheter under vissa villkor omfattas av särskilda arvsregler.

Sådana regler finns i gårdsförordningen (*Höfeordnung*), som är en delvis federal lag som gäller i Hamburg, Niedersachsen, Nordrhein-Westfalen och Schleswig-Holstein, och lagarna om arvegårdsrätt i vissa andra tyska delstater (lagen om gods [*Hofgütergesetz*] och lagen om arvegårdsrätt [*Anerbengesetz*] i Baden-Württemberg, varav den sistnämnda endast gäller om den avlidne föddes före den 1 januari 1930, förordningen om lantgods [*Landgüterordnung*] i Hessen, gårdsförordningen [*Höfeordnung*] i Rheinland-Pfalz, gårdslagen [*Höfegesetz*] i Bremen). Det finns inte några sådana regler i de andra delstaterna. Artikel 36.2 c i arvsförordningen används för att fastställa vilken lag om arv av lantegendomar som gäller. Dessutom gäller de enskilda arvsreglerna i civillagen (§§ 1515.2, 2049, 2312) samt i § 13 i lagen om transaktioner avseende fastigheter (*Grundstücksverkehrsgesetz*), enligt vilken en gård endast får tilldelas en enda delägare i ett oskiftat dödsbo.

Gårdsförordningen innehåller särskilda regler för vissa jordbruksföretag för att förhindra uppstyckning av jordbruks- och skogsbruksfastigheter vid ett arvskifte. Enligt bestämmelserna i gårdsförordningen får endast en arvinge (arvtagaren till gården) tilldelas äganderätten, för att garantera att ekonomiskt lönsamma gårdar bevaras intakta från en generation till en annan. Syftet med dessa regler är inte enbart att skydda enskilda gårdsägares intressen utan även samhällets intresse av att undvika att gårdar styckas upp och av att bevara en effektiv verksamhet.

De andra dödsbodelägarna kan kräva ersättning även om det belopp som kan krävas i ersättning är lägre än i andra arvstvister för att skydda gårdar från alltför höga ersättningskrav som skulle kunna äventyra deras överlevnad.

2 Tillämpas dessa särskilda regler enligt denna medlemsstats lagstiftning på arvskiftet som rör ovan nämnda tillgångar oavsett vilken lag som är tillämplig på arvet?

Med tanke på att syftet med arvegårdsrätten är att säkerställa att gårdar bevaras intakta från en generation till nästa måste ovan nämnda specialregler tillämpas på nationella jordbruksegendomar oavsett vilken lag som är tillämplig på arvet.

3 Finns det särskilda förfaranden enligt denna medlemsstats lagstiftning som säkrar efterlevnaden av ovan nämnda särskilda regler?

Enligt förfarandereglerna för gårdsärenden (*Verfahrensordnung für Höfesachen – HöfeVfO*) är det enligt tysk lag tillåtet för jordbruksdomstolen (*Landwirtschaftsgericht*) att vidta vissa kontrollåtgärder, t.ex. att fastställa huruvida testamentariska förordnanden eller avtal om överlåtelse av gårdar strider mot lagstiftningen om begränsningar i fråga om arv av lantegendomar.

Senaste uppdatering: 23/11/2021

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.